Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (peti senat)

z dne 22. decembra 2017 *

„Predhodno odločanje – Nujni postopek predhodnega odločanja – Policijsko in pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah – Evropski nalog za prijetje – Okvirni sklep 2002/584/PNZ – Postopki predaje med državami članicami – Pogoji izvršitve – Razlogi za fakultativno neizvršitev – Člen 4a(1), ki izhaja iz Okvirnega sklepa 2009/299/PNZ – Nalog, izdan za izvršitev prostostne kazni – Pojem ‚sojenje, ki se je zaključilo z odločbo' – Obseg – Oseba, ki je bila pravnomočno obsojena na prostostno kazen v postopku, ki je potekal v njeni navzočnosti – Kazen, katere izvršitev je bila pozneje delno odložena pod določenimi pogoji – Poznejši postopek, v katerem je bila pogojna odložitev izvršitve preklicana zaradi nespoštovanja teh pogojev – Postopek preklica, ki je potekal v odsotnosti zadevne osebe"

V zadevi C-571/17 PPU,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Rechtbank Amsterdam (prvostopenjsko sodišče v Amsterdamu, Nizozemska) z odločbo z dne 28. septembra 2017, ki je na Sodišče prispela istega dne, v postopku v zvezi z izvršitvijo evropskega naloga za prijetje, izdanega za

Sameta Ardica,

SODIŠČE (peti senat),

v sestavi J. L. da Cruz Vilaça, predsednik senata, E. Levits, A. Borg Barthet, sodnika, M. Berger, sodnica, in F. Biltgen (poročevalec), sodnik,

generalni pravobranilec: M. Bobek,

sodna tajnica: M. Ferreira, glavna administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 22. novembra 2017,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Openbaar Ministerie K. van der Schaft in U. E. A. Weitzel, agenta,

– za S. Ardica T. O. M. Dieben, L. J. Woltring in J. W. Ebbink, odvetniki,

– za nizozemsko vlado J. Langer in M. K. Bulterman, agenta,

– za nemško vlado T. Henze in M. Hellmann, agenta,

– za Irsko G. Hodge, agentka, skupaj z G. Mullan, BL,

* Jezik postopka: nizozemščina.

– za Evropsko komisijo R. Troosters in S. Grünheid, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 20. decembra 2017

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 4a(1) Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 34), kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009 (UL 2009, L 81, str. 24) (v nadaljevanju: Okvirni sklep 2002/584).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru izvršitve evropskega naloga za prijetje, ki ga je izdalo Staatsanwaltschaft Stuttgart (državno tožilstvo v Stuttgartu, Nemčija) za Sameta Ardica zaradi izvršitve dveh zapornih kazni v Nemčiji, na Nizozemskem.

Pravni okvir

Mednarodno pravo

3 Člen 6 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu (v nadaljevanju: EKČP), naslovljen „Pravica do poštenega sojenja“, določa:

„1. Vsakdo ima pravico, da o njegovih civilnih pravicah in obveznostih ali o kakršni koli kazenski obtožbi zoper njega pravično in javno ter v razumnem roku odloča neodvisno in nepristransko z zakonom ustanovljeno sodišče. […]

2. Kdor je obdolžen kaznivega dejanja, velja za nedolžnega, dokler ni v skladu z zakonom dokazana njegova krivda.

3. Kdor je obdolžen kaznivega dejanja, ima naslednje minimalne pravice:

(a) da ga takoj in nadrobno seznanijo v jeziku, ki ga razume, z bistvom in vzroki obtožbe, ki ga bremeni;

(b) da ima primeren čas in možnosti za pripravo svoje obrambe;

(c) da se brani sam ali z zagovornikom po lastni izbiri ali če nima dovolj sredstev za plačilo zagovornika, da ga dobi brezplačno, če to zahtevajo interesi pravičnosti;

(d) da zaslišuje oziroma zahteva zaslišanje obremenilnih prič in da doseže navzočnost in zaslišanje razbremenilnih prič ob enakih pogojih, kot veljajo za obremenilne priče;

(e) da ima brezplačno pomoč tolmača, če ne razume ali ne govori jezika, ki) se uporablja pred sodiščem.“

Pravo Unije

Listina

4 Člena 47 in 48 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina) spadata pod njen naslov VI, naslovljen „Sodno varstvo“.

5 Člen 47 Listine, naslovljen „Pravica do učinkovitega pravnega sredstva in nepristranskega sodišča“, določa:

„Vsakdo, ki so mu kršene pravice in svoboščine, zagotovljene s pravom Unije, ima pravico do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem v skladu s pogoji, določenimi v tem členu.

Vsakdo ima pravico, da o njegovi zadevi pravično, javno in v razumnem roku odloča neodvisno, nepristransko in z zakonom predhodno ustanovljeno sodišče. Vsakdo ima možnost svetovanja, obrambe in zastopanja.

[…]“

6 V Pojasnilih k Listini o temeljnih pravicah (UL 2007, C 303, str. 17) je v zvezi s členom 47, drugi odstavek, Listine izrecno navedeno, da ta določba ustreza členu 6(1) EKČP.

7 Člen 48 Listine, naslovljen „Domneva nedolžnosti in pravica do obrambe“, določa:

„1. Obdolženec velja za nedolžnega, dokler njegova krivda ni dokazana v skladu z zakonom.

2. Vsakemu obdolžencu je zagotovljena pravica do obrambe.“

8 V Pojasnilih, omenjenih v točki 6 te sodbe, je v zvezi s tem navedeno:

„Člen 48 je enak drugemu in tretjemu odstavku 6. člena EKČP […]

[…]

V skladu s členom 52(3) ima ta pravica enak pomen in področje uporabe kot pravica, zagotovljena z EKČP.“

9 Člen 52 Listine, naslovljen „Obseg pravic in načel ter njihova razlaga“, določa:

„[…]

3. Kolikor ta listina vsebuje pravice, ki ustrezajo pravicam, zagotovljenim z [EKČP], sta vsebina in obseg teh pravic enaka kot vsebina in obseg pravic, ki ju določa navedena konvencija. Ta določba ne preprečuje širšega varstva po pravu Unije.

[…]

7. Ta določba ne preprečuje širšega varstva po pravu Unije. Sodišča Unije in držav članic ustrezno upoštevajo pojasnila, pripravljena kot vodilo za razlago te listine.“

Okvirna sklepa 2002/584 in 2009/299

10 Člen 1 Okvirnega sklepa 2002/584, naslovljen „Opredelitev evropskega naloga za prijetje in obveznost njegove izvršitve“, določa:

„1. Evropski nalog za prijetje je sodna odločba, ki jo izda država članica z namenom prijetja in predaje zahtevane osebe s strani druge države članice z namenom uvesti kazenski postopek ali izvršiti kazen zapora ali ukrep, vezan na odvzem prostosti.

2. Države članice izvršijo vsak evropski nalog za prijetje na osnovi načela medsebojnega priznavanja in v skladu z določbami tega okvirnega sklepa.

3. Ta okvirni sklep ne spreminja obveznosti, ki izhajajo iz spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel iz člena 6 [EU].“

11 V členih 3, 4 in 4a navedenega okvirnega sklepa so izčrpno našteti razlogi za obvezno in fakultativno neizvršitev evropskega naloga za prijetje.

12 V Okvirnem sklepu 2009/299 so natančneje določeni razlogi, na podlagi katerih lahko izvršitveni pravosodni organ države članice zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje, če zadevna oseba na sojenju ni bila navzoča.

13 Člen 1 Okvirnega sklepa 2009/299, naslovljen „Cilji in področje uporabe“, določa:

„1. Cilji tega okvirnega sklepa so okrepiti procesne pravice oseb, zoper katere poteka kazenski postopek, poenostaviti pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah ter zlasti izboljšati vzajemno priznavanje sodnih odločb med državami članicami.

2. Ta okvirni sklep ne spreminja niti obveznosti spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel iz člena 6 Pogodbe, vključno s pravico do obrambe oseb, zoper katere poteka kazenski postopek, niti obveznosti, ki so v tem smislu naložene pravosodnim organom.

3. Ta okvirni sklep določa skupna pravila za priznavanje in/ali izvrševanje sodnih odločb v eni državi članici (država članica izvršiteljica), ki jih izda druga država članica (država članica izdajateljica) v postopku, ki je potekal brez navzočnosti zadevne osebe […]“

14 Člen 4a Okvirnega sklepa 2002/584, ki je bil vanj vstavljen s členom 2 Okvirnega sklepa 2009/299, je naslovljen „Odločbe, izdane na podlagi sojenja, na katerem zadevna oseba ni bila osebno navzoča“. V njegovem odstavku 1 je določeno:

„Izvršitveni sodni organ lahko prav tako zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje, ki je bil izdan za izvršitev zaporne kazni ali ukrepa, ki vključuje odvzem prostosti, če oseba ni bila osebno navzoča na sojenju, ki se je zaključilo z odločbo, razen če je v evropskem nalogu za prijetje navedeno, da je bila oseba v skladu z dodatnimi procesnimi zahtevami, določenimi v nacionalnem pravu odreditvene države članice:

(a) pravočasno
   (i) osebno povabljena in tako obveščena o predvidenem datumu in kraju sojenja, ki se je zaključilo z odločbo, ali če je bila zadevna oseba dejansko kako drugače uradno obveščena o predvidenem datumu in kraju sojenja, in sicer tako, da je mogoče nedvoumno sklepati, da je bila ta oseba seznanjena z načrtovanim sojenjem,

   in
   (ii) obveščena, da se odločba lahko izreče, če se sojenja ne udeleži,

ali

(b) je bila seznanjena z načrtovanim sojenjem in je pooblastila pravnega zastopnika, ki ga je imenovala sama ali ga je imenovala država, da jo zastopa na sojenju, in jo je ta zastopnik na sojenju dejansko zastopal,

ali

(c) potem ko ji je bila vročena odločba in je bila izrecno obveščena o pravici do ponovnega sojenja ali pritožbe, v kateri ima pravico sodelovati, ki omogoča, da se vsebina zadeve skupaj z novimi dokazi ponovno preučijo in ki lahko privede do spremembe prvotne odločbe:
(i) izrecno izjavila, da ne izpodbija odločbe,

ali
(ii) ni zahtevala ponovnega sojenja ali vložila pritožbe v ustreznem roku;

ali

(d) ji odločba ni bila osebno vročena, ampak:
(i) ji bo osebno vročena nemudoma po predaji in bo izrecno obveščena o pravici do ponovnega sojenja ali pritožbe, v kateri ima pravico sodelovati, ki omogoča, da se vsebina zadeve skupaj z novimi dokazi ponovno preučijo, in ki lahko privede do spremembe prvotne odločbe,

in
(ii) bo obveščena o roku, v katerem mora zahtevati ponovno sojenje ali vložiti pritožbo, kakor je navedeno v zadevnem evropskem nalogu za prijetje.“

15 Člen 8(1) Okvirnega sklepa 2002/584 določa:

„Evropski nalog za prijetje vsebuje naslednje podatke podane v skladu z obrazcem v prilogi:

(a) identiteta in državljanstvo zahtevane osebe;

(b) naziv, naslov, številka telefona in faksa in elektronski naslov odreditvenega pravosodnega organa;

(c) dokazilo o izvršljivi sodbi, nalogu za prijetje ali kateri koli drugi izvršljivi sodni odločbi z enakim učinkom, ki sodi v okvir členov 1 in 2;

(d) zakonska označba kaznivega dejanja, zlasti glede na člen 2;

(e) opis okoliščin, v katerih je bilo kaznivo dejanje storjeno, vključno s časom, krajem in stopnjo vpletenosti zahtevane osebe;

(f) odmerjena kazen v primeru končne sodbe ali predpisane možne kazni, ki jih za to kaznivo dejanje predvideva zakonodaja odreditvene države članice;

(g) če je mogoče še druge posledice kaznivega dejanja.“

16 Člen 15 tega okvirnega sklepa, naslovljen „Odločitev o predaji“, določa:

„1. Izvršitveni pravosodni organ odloči, v časovnih rokih in pod pogoji, opredeljenimi v tem okvirnem sklepu, ali bo predal prijeto osebo.

2. Če izvršitveni pravosodni organ ugotovi, da podatki, ki mu jih je poslala odreditvena država članica, ne zadostujejo za odločitev o predaji, zahteva, da se mu nujno pošljejo potrebne dodatne informacije, zlasti v zvezi s členi 3 do 5 in členom 8, in lahko določi rok za njihovo sprejetje, pri tem pa mora upoštevati časovne roke določene v člen[u] 17.

3. Odreditveni pravosodni organ lahko izvršitvenemu pravosodnemu organu kadar koli pošlje kakršen koli dodaten koristen podatek.“

Nacionalno pravo

Nizozemsko pravo

17 Z Overleveringswet (zakon o predaji) z dne 29. aprila 2004 (Stb. 2004, št. 195) je bil Okvirni sklep 2002/584 prenesen v nizozemsko pravo.

18 Člen 12 tega zakona določa:

„Predaja se ne dovoli, če je evropski nalog za prijetje izdan za izvršitev sodbe, obdolženec pa ni bil osebno navzoč na obravnavi, po kateri je bila izdana navedena sodba, razen če je v evropskem nalogu za prijetje navedeno, da je v skladu s procesnimi zahtevami odreditvene države članice:

(a) obdolženec bil pravočasno osebno povabljen ter tako obveščen o predvidenem datumu in kraju obravnave, po kateri je bila izdana odločba, ali je bil dejansko kako drugače uradno obveščen o predvidenem datumu in kraju te obravnave, tako da je mogoče nedvoumno sklepati, da je bil seznanjen z načrtovano obravnavo in je bil obveščen, da se odločba lahko izreče, če se obravnave ne udeleži, ali

(b) obdolženec bil obveščen o obravnavi in je za zagotovitev svoje obrambe pooblastil odvetnika, ki ga je izbral sam ali ga je imenovala država, ter ga je ta odvetnik zastopal na obravnavi, ali

(c) obdolženec, potem ko mu je bila vročena odločba in je bil izrecno obveščen o pravici do ponovnega sojenja ali pritožbe, v katerih ima pravico sodelovati, ki omogoča, da se vsebina zadeve skupaj z novimi dokazi ponovno preuči, in ki lahko privede do spremembe prvotne odločbe:
   1. izrecno izjavil, da ne izpodbija odločbe, ali
   2. v ustreznem roku ni zahteval ponovnega sojenja ali ni vložil pritožbe, ali

(d) obdolžencu odločba ni bila osebno vročena, ampak:
   1. jo bo osebno prejel nemudoma po predaji in bo izrecno obveščen o pravici do ponovnega sojenja ali pritožbe, v katerih ima zadevna oseba pravico sodelovati, ki omogoča, da se vsebina zadeve skupaj z novimi dokazi ponovno preuči, in ki lahko privede do spremembe prvotne odločbe;
   2. bo obveščen o roku, v katerem mora zahtevati ponovno sojenje ali vložiti pritožbo, kakor je navedeno v zadevnem evropskem nalogu za prijetje.“

Nemško pravo

19 Člen 56a Strafgesetzbuch (kazenski zakonik, v nadaljevanju: StGB) določa:

„1. Sodišče določi trajanje preizkusne dobe. Ta ne sme biti daljša od petih let in ne krajša od dveh let.

2. Preizkusna doba začne teči, ko odločba o pogojni odložitvi izvršitve kazni postane pravnomočna. Pozneje se lahko skrajša na najkrajšo možno ali pa se pred iztekom podaljša na najdaljšo možno.“

20 Člen 56b StGB določa:

„1. Sodišče lahko obsojeni osebi naloži pogoje, ki so namenjeni povračilu povzročene škode. Obsojeni osebi ne smejo biti naložene zahteve, ki jih ne more izpolniti.

2. Sodišče lahko obsojeni osebi naloži, naj v skladu s svojimi zmožnostmi povrne škodo, ki je bila povzročena z njenim dejanjem, nakaže denarni znesek ustanovi, ki deluje v interesu javnosti, če je to primerno glede na naravo dejanja in osebnost storilca, opravi javna dela ali nakaže denarni znesek v državno blagajno.

[…]“

21 Člen 56c StGB določa:

„1. Sodišče obsojeni osebi odredi navodila za čas trajanja preizkusne dobe, če ta potrebuje pomoč, da ne bo več storila kaznivih dejanj. Obsojeni osebi iz tega naslova ni mogoče postaviti pretiranih zahtev v zvezi z njegovim načinom življenja.

2. Sodišče lahko obsojeni osebi med drugim odredi, naj upošteva navodila v zvezi z bivanjem, usposabljanjem, delom ali prostim časom ali v zvezi z organizacijo svojega premoženja, naj se ob vnaprej določenih dnevih zglasi pri sodišču ali na drugem mestu, naj z žrtvijo ali določenimi osebami ali osebami določene skupine, ki bi ji lahko omogočile storitev novih kaznivih dejanj ali jo napeljevale k temu, ne navezuje stikov ali jih obiskuje, zaposluje, usposablja ali jim nudi nastanitev, naj ne poseduje, posreduje ali hrani določenih predmetov, ki bi ji lahko omogočili storitev novih kaznivih dejanj ali jo k temu spodbujali, ali naj izpolni preživninske obveznosti.

[…]“

22 Člen 56d StGB določa:

„1. Če je to primerno za preprečitev storitve kaznivih dejanj, sodišče obsojeno osebo postavi pod nadzor in usmerjanje svetovalca za celotno trajanje preizkusne dobe ali za njen del.

2. Sodišče na splošno odredi navodilo iz odstavka 1, kadar odloži izvršitev zaporne kazni v trajanju več kot devet mesecev in obsojena oseba še ni dopolnila 27 let.

3. Svetovalec obsojeno osebo usmerja in ji pomaga. V sodelovanju s sodiščem nadzira spoštovanje pogojev in navodil ter zavez in obljub in v intervalih, ki jih določi sodišče, poroča o načinu življenja obsojene osebe. Svetovalec opozori sodišče na očitne ali vztrajne kršitve pogojev, navodil, zavez ali obljub.

[…]“

23 Člen 56f StGB, naslovljen „Preklic pogojne odložitve izvršitve kazni“, določa:

„1. Sodišče prekliče pogojno izvršitev kazni, če obsojena oseba med preizkusno dobo stori kaznivo dejanje in tako pokaže, da je bilo pričakovanje, na podlagi katerega je bila izvršitev kazni pogojno odložena, napačno, če očitno ali vztrajno ne upošteva navodil ali se vztrajno izmika nadzoru in usmerjanju s strani svetovalca, s čimer je mogoče upravičeno domnevati, da obstaja nevarnost ponovitve kaznivega dejanja, ali če očitno ali vztrajno krši pogoje. […]

2. Sodišče pa pogojne odložitve izvršitve kazni ne prekliče, če zadostuje, da se naložijo dodatni pogoji ali navodila, zlasti obsojeni osebi dodeliti svetovalca, ali da se podaljša preizkusna doba ali doba nadzora. V tem drugem primeru preizkusne dobe ni mogoče podaljšati za več kot polovico prvotno določene preizkusne dobe.

[…]“

24 Člen 57 StGB, naslovljen „Pogojna izvršitev preostanka časovno omejene zaporne kazni“, določa:

„1. Ko sta prestani dve tretjini izrečene kazni, vendar vsaj dva meseca, sodišče za preostanek časovno omejene zaporne kazni odredi pogojni odpust z določitvijo varstvenega nadzorstva, ko ugotovi, ali je to mogoče upravičiti z interesom javne varnosti, in če obsojena oseba v to privoli. Sodišče pri odločitvi upošteva zlasti osebnost obsojene osebe, njeno predhodno vedenje, okoliščine kaznivega dejanja, ki ga je storila, pomen pravno varovane dobrine, ki bi bila ogrožena v primeru ponovitve, vedenje obsojene osebe med prestajanjem kazni, njene življenjske razmere in pričakovane učinke pogojnega odpusta zanjo.

2. Ko je prestana polovica časovno omejene zaporne kazni, pri čemer je sicer najkrajša doba šest mesecev, lahko sodišče za preostanek kazni odredi pogojni odpust z določitvijo varstvenega nadzorstva, če obsojena oseba prvič prestaja zaporno kazen in ta ni daljša od dveh let ali če je na podlagi celovite presoje storjenega dejanja, osebnosti obsojene osebe in njenega razvoja med prestajanjem kazni izkazan obstoj posebnih okoliščin in so izpolnjeni drugi pogoji iz odstavka 1.

3. Smiselno se uporabljajo členi od 56a do 56e; tudi če je pozneje zmanjšana, preizkusna doba ne sme biti krajša od preostalega dela kazni. Če je obsojena oseba pred odreditvijo pogojne odložitve izvršitve za preostali del zaporne kazni z določitvijo varstvenega nadzorstva prestala vsaj eno leto kazni, jo sodišče načeloma postavi pod nadzor in usmerjanje svetovalca za celotno trajanje preizkusne dobe ali za njen del.

4. Če je zaporna kazen enaka obdobjem, ki jih je treba všteti vanjo, se šteje za prestano v smislu odstavkov od 1 do 3.

5. Smiselno se uporabljata člena 56f in 56g. Sodišče pogojno izvršitev kazni prekliče tudi, če je obsojena oseba med obsodbo in odločbo o pogojni odložitvi izvršitve storila kaznivo dejanje, ki ga sodišče takrat, ko je odločilo o pogojni odložitvi izvršitve, ni moglo upoštevati zaradi materialnopravnih razlogov, in zaradi katerega bi bila pogojna izvršitev zavrnjena, če bi bilo upoštevano; za obsodbo se šteje sodba, v kateri je bilo mogoče ugotovljeno dejansko stanje v zadevi preizkusiti zadnjič.

6. Sodišče lahko ne odredi pogojne odložitve izvršitve za preostali del časovno omejene zaporne kazni z določitvijo varstvenega nadzorstva, če obsojena oseba predloži nezadostne ali lažnive podatke glede tega, kje se nahajajo predmeti, do katerih je prišla s kaznivim dejanjem.

[…]“

25 Člen 33a Strafprozeßordnung (zakonik o kazenskem postopku, v nadaljevanju: StPO), naslovljen „Vrnitev v prejšnje stanje, če ni bila spoštovana pravica do izjave“, določa:

„Če je sodišče odločilo brez upoštevanja pravice do izjave katere od strank, kar je vplivalo na odločitev, in če zoper sklep ni pritožbe ali drugega pravnega sredstva, po uradni dolžnosti ali na predlog s sklepom vrne postopek v fazo pred sprejetjem odločitve, če je ta stranki še vedno v škodo. Smiselno se uporablja člen 47.“

26 Člen 35 StPO, naslovljen „Sporočanje“, določa:

„1. Odločbe, izdane v navzočnosti zadevne osebe, so ji sporočene z razglasitvijo. Na njeno zahtevo se ji izda prepis odločbe.

2. Ostale odločbe se sporočijo z vročitvijo. Če s sporočitvijo odločbe ne začne teči kakšen rok, zadostuje sporočilo brez posebne oblike.

3. Oseba, ki ni na prostosti, lahko zahteva, da se ji prebere vročena listina.“

27 Člen 37 StPO, naslovljen „Postopek vročanja“, določa:

„1. Za postopke vročanja se smiselno uporabljajo pravila zakonika o pravdnem postopku.

2. Če se listina, namenjena stranki, vroči več osebam, ki so pooblaščene za njeno sprejetje, se rok računa od zadnje vročitve.

[…]“

28 Člen 40 StPO, naslovljen „Javna vročitev“, določa:

„1. Javna vročitev je dovoljena, kadar vročitev obdolžencu, ki mu poziv za udeležbo na glavni obravnavi še ni bil vročen, v Nemčiji ni mogoča v predpisanih oblikah, uporaba pravil, ki urejajo vročanje v tujini, pa se izkaže za neizvedljivo ali že vnaprej neuspešno. Šteje se, da je vročitev opravljena po dveh tednih od objave listine.

2. Če je bil obdolžencu poziv za udeležbo na glavni obravnavi že vročen, je javna vročitev zanj dovoljena, če v Nemčiji ni možno opraviti vročitve v predpisanih oblikah.

3. Javna vročitev je dopustna v postopku s pritožbo, ki jo je vložil obdolženec, ko ni mogoče opraviti vročitve na naslovu, na katerem je bila opravljena prejšnja vročitev ali ki ga je obdolženi nazadnje navedel.“

29 Člen 311 StPO, naslovljen „Takojšnja pritožba“, določa:

„1. Takojšnja pritožba je urejena s temi posebnimi pravili.

2. Pritožba se vloži v roku enega tedna; rok začne teči s sporočitvijo (člen 35) odločbe.

3. Sodišče ni pristojno za spremembo svoje odločbe, ki je zajeta s pritožbo. Vendar pa pritožbi ugodi, če je v škodo pritožnika uporabilo dejstva ali dokazne ugotovitve, glede katerih se ta še ni izjavil, in na podlagi poznejših trditev pritožnika meni, da je pritožba utemeljena.“

30 Člen 453 StPO, naslovljen „Poznejša odločba o pogojni odložitvi izvršitve kazni z določitvijo varstvenega nadzorstva ali o sodnem opominu“, določa:

„1. Poznejše odločitve o pogojni odložitvi izvršitve kazni z določitvijo varstvenega nadzorstva ali o sodnem opominu (členi od 56a do 56g, 58, 59a in 59b StGB) sodišče sprejme s sklepom, ne da bi opravilo obravnavo. Potrebno je pridobiti izjavo državnega tožilca in obdolženca. Smiselno se uporabljata člen 246a(2) in člen 454(2), četrti stavek. Če mora sodišče odločati o preklicu pogojne odložitvi izvršitve kazni zaradi nespoštovanja pogojev ali navodil, da obsojeni osebi možnost, da ustno poda izjavo. V primeru, da je bil določen svetovalec, ga sodišče obvesti, če namerava odločati

o preklicu pogojne odložitve izvršitve kazni ali o zmanjšanju kazni; sodišče ga obvesti o dejstvih, s katerimi se je seznanilo v drugih kazenskih postopkih, če je to primerno glede na cilj varstvenega nadzorstva.

2. Zoper odločbe iz prvega odstavka je mogoče vložiti pritožbo. Ta se lahko nanaša zgolj na nezakonitost odredbe ali na morebitno naknadno podaljšanje preizkusne dobe. Preklic pogojne odložitve izvršitve, zmanjšanje kazni, preklic zmanjšanja kazni, pogojno obsodbo in sodni opomin je mogoče zajeti z direktno pritožbo (členi 56f, 56g in 59b StGB).“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

31 Iz predložitvene odločbe je razvidno, da je officier van justitie bij de Rechtbank (državni tožilec pri prvostopenjskem sodišču, Nizozemska) 13. junija 2017 pri predložitvenem sodišču, Rechtbank Amsterdam (prvostopenjsko sodišče v Amsterdamu, Nizozemska), vložil zahtevo za izvršitev evropskega naloga za prijetje, ki ga je 9. maja 2017 izdalo Staatsanwaltschaft Stuttgart (državno tožilstvo v Stuttgartu).

32 Ta evropski nalog za prijetje se nanaša na prijetje in predajo S. Ardica, nemškega državljana s prebivališčem na Nizozemskem, da bi bili v Nemčiji izvršeni dve zaporni kazni, vsaka v trajanju enega leta in osem mesecev, ki sta ju s sodbama z dne 4. marca 2009 in 10. novembra 2010, ki sta postali pravnomočni, izrekli Amtsgericht Böblingen (okrajno sodišče v Böblingnu, Nemčija) in Amtsgericht Stuttgart-Bad Cannstatt (okrajno sodišče Stuttgart-Bad Cannstatt, Nemčija) na podlagi sojenja, na katerem je bila zadevna oseba osebno navzoča.

33 Iz predložitvene odločbe je razvidno, da so pristojna nemška sodišča po tem, ko je S. Ardic prestal del teh dveh kazni, odredila pogojno odložitev izvršitve za preostali del teh kazni. Vendar je Amtsgericht Stuttgart-Bad Cannstatt (okrajno sodišče Stuttgart-Bad Cannstatt) z odločbama z dne 4. aprila in 18. aprila 2013 navedeni pogojni odložitvi izvršitve preklicalo in odredilo izvršitev preostalega dela navedenih kazni, in sicer 338 oziroma 340 dni, ker zadevna oseba vztrajno ni spoštovala naloženih pogojev in se je izmikala nadzoru in usmerjanju njenega svetovalca in nadzoru sodišč.

34 Predložitveno sodišče iz navedb v evropskem nalogu za prijetje, na katerega se nanaša postopek v glavni stvari, sklepa, da S. Ardic ni bil navzoč v postopkih, v katerih sta bili izdani navedeni odločbi o preklicu.

35 V tem evropskem nalogu za prijetje je navedeno tudi, da je bila v zvezi z odločbama o preklicu, na kateri se nanaša postopek o glavni stvari, opravljena zgolj javna vročitev v smislu člena 40 StPO, tako da bo morala biti S. Ardicu zagotovljena pravica do izjave *a posteriori* glede na ti odločbi, pri čemer pa to ne vpliva na njuno izvršljivost.

36 S. Ardic je potrdil, da ni bil navzoč v postopkih, po katerih sta bili izdani odločbi o preklicu iz postopka v glavni stvari, in je izjavil, da bi se navedenih postopkov, če bi vedel, kdaj in kje bosta potekala, udeležil, da bi nemška sodišča poskusil prepričati, naj teh preklicev ne odredijo.

37 Predložitveno sodišče navaja, da morajo nemška sodišča preklicati pogojno odložitev izvršitve zlasti v primerih, da se obsojena oseba vztrajno izmika nadzoru in usmerjanju svetovalca ali ne spoštuje navedenih pogojev. Nasprotno pa navedena sodišča preklica pogojne odložitve izvršitve ne odredijo, če v bistvu zadošča, da se naložijo dodatni pogoji ali da se podaljša preizkusna doba.

38 Iz odločb o preklicu iz postopka v glavni stvari izhaja, da je Amtsgericht Stuttgart-Bad Cannstatt (okrajno sodišče Stuttgart-Bad Cannstatt) ugotovilo, da naložitev dodatnih pogojev ali podaljšanje preizkusne dobe nista zadostovala in da je bil preklic pogojnih izvršitev kazni v skladu z načelom sorazmernosti.

39 Predložitveno sodišče na podlagi tega sklepa, da ima nemško sodišče pri odločanju o preklicu polje proste presoje, ki mu omogoča, da upošteva položaj ali osebnost zadevne osebe.

40 V tem okviru to sodišče navaja, da je Sodišče v sodbi z dne 10. avgusta 2017, Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629), razlikovalo med ukrepi, ki spreminjajo obseg izrečene zaporne kazni, in ukrepi, ki se nanašajo na načine izvrševanja te kazni. Sodišče je namreč v točki 85 zadevne sodbe navedlo, da iz sodne prakse Evropskega sodišča za človekove pravice izhaja, da se člen 6(1) EKČP ne uporabi za ukrepe, ki se nanašajo na načine izvršitve zaporne kazni, „zlasti ne za tiste, ki se nanašajo na začasno izpustitev“.

41 V obravnavani zadevi pa naj z odločbama o preklicu, na kateri se nanaša postopek v glavni stvari, ne bi bil spremenjen obseg zapornih kazni, ki sta bili izrečeni S. Ardicu, saj mora ta namreč prestati celotno trajanje teh kazni, z odštetjem že prestanega obdobja.

42 Po mnenju predložitvenega sodišča iz sodne prakse Evropskega sodišča za človekove pravice dejansko izhaja, da se vprašanja v zvezi z izvršitvijo kazni ne nanašajo na utemeljenost kazenske obtožbe v smislu člena 6(1) EKČP (ESČP, 17. september 2009, Enea proti Italiji, CE:ECHR:2009:0917JUD007491201, točka 97, in 23. oktober 2012, Ciok proti Poljski, CE:ECHR:2012:1023DEC000049810, točka 38).

43 Ta pristop naj bi bil usklajen s sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice v zvezi z izrazom „obsojen“ v smislu člena 7(1) EKČP, v skladu s katero naj bi bil ta izraz tesno povezan s pojmom „[odločba o utemeljenosti] kazensk[e] obtožb[e]“ v smislu člena 6(1) EKČP. Navedeno sodišče naj bi namreč razsodilo, da zadeve, ki se nanašajo na izvršitev kazni, prav tako niso zajete z navedeno obsodbo (ESČP, 10. julij 2003, Grava proti Italiji, CE:ECHR:2003:0710JUD004352298, točka 51, in 23. oktober 2012, Giza proti Poljski, CE:ECHR:2012:1023DEC000199711, točka 36).

44 Predložitveno sodišče v nadaljevanju navaja, da naj bi se sodba Evropskega sodišča za človekove pravice z dne 3. aprila 2012, Boulois proti Luksemburgu (CE:ECHR:2012:0403JUD003757504), na katero se je Sodišče sklicevalo v točki 85 sodbe z dne 10. avgusta 2017, Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629), in druge sodbe Evropskega sodišča za človekove pravice, na katere se je zadnjenavedeno sodišče sklicevalo v točki 87 prvonavedene sodbe, nanašale na zaprte osebe, ki so sprožile postopek v zvezi z odobritvijo začasnega izhoda iz zapora, izpustitvijo iz pripora, namestitvijo v strogo varovan zapor in pomilostitvijo.

45 Predložitveno sodišče še poudarja, da je Evropska komisija za človekove pravice menila, da postopek v zvezi s preklicem pogojne odložitve izvršitve zaporne kazni ali v zvezi s preklicem pogojnega odpusta ne spada na področje uporabe člena 6(1) EKČP. V okviru teh postopkov naj namreč ne bi šlo za odločanje o civilnih pravicah in obveznostih ali o kazenskih obtožbah (Evropska komisija za človekove pravice, 5. oktober 1967, X. proti Zvezni republiki Nemčiji, CE:ECHR:1967:1005DEC000242865; 6. december 1977, X. proti Švici, CE:ECHR:1977:1206DEC000764876, in 9. maj 1994, Sampson proti Cipru, CE:ECHR:1994:0509DEC001977492).

46 Predložitveno sodišče na podlagi tega sklepa, da se člen 6(1) EKČP ne uporablja za odločbe o preklicu, na kakršni se nanaša postopek v glavni stvari.

47 Vendar naj to ne bi nujno pomenilo, da te odločbe ne spadajo niti na področje uporabe člena 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584.

48 Prvič, te odločbe naj namreč po naravi ne bi bile enake odločbam, na katere se je nanašala zadeva, v kateri je bila izdana sodba z dne 10. avgusta 2017, Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629).

49 Drugič, čeprav člen 47, drugi odstavek, Listine dejansko ustreza členu 6(1) EKČP, tako da morata biti vsebina in obseg pravic, ki jih zagotavlja prva od teh določb, enaka vsebini in obsegu, ki ju tem pravicam daje EKČP, bi bilo lahko vseeno s pravom Unije v skladu s členom 52(3) Listine priznano širše varstvo od tistega, ki izhaja iz navedenega člena 6(1).

50 Glede tega predložitveno sodišče navaja, da se v skladu s sodno prakso Sodišča s členom 4a Okvirnega sklepa 2002/584 zagotavlja visoka raven varstva (sodbi z dne 24. maja 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, točka 37, in z dne 10. avgusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, točka 58).

51 Poleg tega bi bilo mogoče trditi, da ima odločba o preklicu pogojne odložitve izvršitve zaporne kazni zaradi posledic, ki jih ima za svobodo posameznika, za obsojeno osebo enak pomen kot „sodba, s katero se izreka enotna kazen“ in zaradi katere se ponovno ugotavlja raven izrečenih zapornih kazni, tako da bi morala iz tega razloga obsojena oseba imeti možnost, da izvršuje pravico do obrambe v postopku, po katerem bi lahko bi izdan preklic pogojne odložitve izvršitve in v okviru katerega ima sodišče polje proste presoje za sprejetje te odločitve (glej po analogiji sodbo z dne 10. avgusta 2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, točka 88).

52 Nazadnje, predložitveno sodišče navaja, da točka 85 sodbe z dne 10. avgusta 2017, Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629), sicer nakazuje na to, da odločbe o preklicu pogojne odložitve izvršitve kazni niso zajete s členom 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584, vendar ta okoliščina ob upoštevanju zgornjih preudarkov ne more pomeniti zadostnega razloga za to, da bi bilo mogoče samostojno razsoditi, da se ta določba dejansko ne uporabi v obravnavani zadevi.

53 V teh okoliščinah je Rechtbank Amsterdam (prvostopenjsko sodišče v Amsterdamu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Če je bila zahtevana oseba pravnomočno razglašena za krivo v okviru postopka, ki je potekal v njeni navzočnosti, in je bila obsojena na zaporno kazen, katere izvršitev je pogojno odložena, ali poznejši postopek, v katerem sodišče brez navzočnosti zahtevane osebe odredi preklic te pogojne odložitve izvršitve kazni zaradi neizpolnjevanja pogojev ter izmikanja nadzoru in navodilom osebe, pristojne za izvršitev njene kazni, pomeni ‚sojenje, ki se je zaključilo z odločbo‘ v smislu člena 4a Okvirnega sklepa [2002/584]?“

Nujni postopek predhodnega odločanja

54 Predložitveno sodišče je predlagalo, naj se ta predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja, ki je določen v členu 107 Poslovnika Sodišča.

55 Navedeno sodišče je v utemeljitev predloga navedlo, da je S. Ardic trenutno v priporu na Nizozemskem v pričakovanju odločitve glede izvršitve evropskega naloga za prijetje iz postopka v glavni stvari, ki so ga zanj izdali pristojni organi Zvezne republike Nemčije.

56 Predložitveno sodišče poleg tega navaja, da v zvezi s tem ne more sprejeti odločbe, dokler Sodišče ne odloči o tem predlogu za sprejetje predhodne odločbe. Odgovor Sodišča na postavljeno vprašanje naj bi zato imel neposreden in odločilen vpliv na trajanje pripora S. Ardica na Nizozemskem za njegovo morebitno predajo, če bo evropski nalog za prijetje iz postopka v glavni stvari izvršen.

57 Glede tega je treba na prvem mestu ugotoviti, da se ta predlog za predhodno odločanje nanaša na razlago Okvirnega sklepa 2002/584, ki spada na področja iz naslova V tretjega dela Pogodbe DEU, ki se nanaša na območje svobode, varnosti in pravice. Zato se zanj lahko uporabi nujni postopek predhodnega odločanja.

58 Na drugem mestu je treba v zvezi z merilom nujnosti v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča upoštevati okoliščino, da je osebi, na katero se nanaša postopek v glavni stvari, trenutno odvzeta prostost in da je njeno nadaljnje pridržanje odvisno od rešitve spora o glavni stvari. Poleg tega je treba položaj zadevne osebe presojati glede na stanje na dan preizkusa predloga, naj se predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku (sodbi z dne 10. avgusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, točka 45 in navedena sodna praksa, in z dne 10. avgusta 2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, točka 72 in navedena sodna praksa).

59 V obravnavani zadevi pa po eni strani ni sporno, da na ta dan S. Ardic ni na prostosti. Po drugi strani je njegovo nadaljnje pridržanje odvisno od izida postopka v glavni stvari, saj je bil ukrep pripora zoper njega v skladu s pojasnili predložitvenega sodišča odrejen v okviru izvršitve zadevnega evropskega naloga za prijetje, na katerega se nanaša postopek v glavni stvari.

60 V teh okoliščinah je peti senat Sodišča 12. oktobra 2017 na predlog sodnika poročevalca in po opredelitvi generalnega pravobranilca odločil, da ugodi predlogu predložitvenega sodišča, naj se ta predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja.

Vprašanje za predhodno odločanje

61 V uvodu je treba navesti, da je bil v obravnavani zadevi S. Ardic sicer osebno navzoč na sojenju, na katerem sta bili izdani sodbi, s katerima je bil pravnomočno obsojen na zaporni kazni, vendar ni sporno, da sta bili poznejši odločbi o preklicu pogojne odložitve izvršitve, na kateri se nanaša postopek v glavni stvari, sprejeti brez njegove navzočnosti.

62 V teh okoliščinah je treba vprašanje, ki ga postavlja predložitveno sodišče, razumeti tako, da se v bistvu nanaša na vprašanje, ali je treba v primeru, kakršen je ta iz postopka v glavni stvari, v katerem je bila zadevna oseba osebno navzoča na sojenju, po katerem je bila izdana sodna odločba, s katero je bila pravnomočno spoznana za krivo storitve kaznivega dejanja in ji je bila zato izrečena zaporna kazen, katere izvršitev je bila pozneje pod nekaterimi pogoji delno odložena, pojem „sojenje, ki se je zaključilo z odločbo“ v smislu člena 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584 razlagati tako, da zajema tudi poznejši postopek o preklicu te pogojne odložitve izvršitve zaradi kršitve navedenih pogojev med preizkusno dobo.

63 Za odgovor na to vprašanje je treba na prvem mestu opozoriti, da je treba pojem „sojenje, ki se je zaključilo z odločbo“ v smislu člena 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584 v Uniji razlagati avtonomno in enotno, ne glede na opredelitve ter materialno- in procesnopravna pravila na kazenskem področju v različnih državah članicah, ki se po naravi razlikujejo (glej v tem smislu sodbo z dne 10. avgusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, točke 65, 67 in 76).

64 Na drugem mestu, Sodišče je že razsodilo, da je treba ta pojem razumeti tako, da opredeljuje postopek, po katerem je bila izdana sodna odločba, s katero je bila oseba, katere predaja se zahteva v okviru izvršitve evropskega naloga za prijetje, pravnomočno obsojena (sodba z dne 10. avgusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, točka 74).

65 Sodišče je za primer, da je sojenje zajemalo več stopenj, na katerih so bile izdane zaporedne odločbe, razsodilo, da se navedeni pojem nanaša samo na zadnjo stopnjo tega sojenja, na kateri je sodišče, potem ko je preučilo dejanske in pravne okoliščine zadeve, pravnomočno odločilo o krivdi zadevne osebe in jo obsodilo na zaporno kazen (glej v tem smislu sodbo z dne 10. avgusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, točke 81, 83, 89, 90 in 98).

66 Sodišče je še pojasnilo, da navedeni pojem zajema tudi naknadni postopek, ob koncu katerega je izdana sodna odločba, s katero se pravnomočno spreminja raven ene ali več predhodno izrečenih kazni, če je imel organ, ki je sprejel zadnjenavedeno odločbo, glede tega polje proste presoje (glej v tem smislu sodbo z dne 10. avgusta 2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, točke 83, 90 in 96).

67 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je treba člen 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584 razlagati tako, da se pojem „odločba“, ki je vsebovan v njem, nanaša na sodno odločbo ali sodne odločbe o kazenski obsodbi zadevne osebe, torej na odločbo ali odločbe, s katerimi je bilo po preizkusu dejanskih in pravnih okoliščin zadeve pravnomočno odločeno o njeni krivdi in glede na okoliščine primera o prostostni kazni, ki ji je naložena.

68 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, ali je mogoče odločbo o preklicu pogojne odložitve izvršitve zaporne kazni, ki je bila predhodno izrečena, za potrebe uporabe navedene določbe obravnavati kot odločbo, kakršna je opredeljena v prejšnji točki.

69 Glede tega je treba opozoriti, da je cilj Okvirnega sklepa 2002/584, da se z uvedbo poenostavljenega in učinkovitejšega sistema predaje oseb, ki so obsojene ali osumljene kršitve kazenskega prava, poenostavi in pospeši pravosodno sodelovanje zaradi prispevanja k uresničitvi cilja, zastavljenega za Unijo, da ta postane prostor svobode, varnosti in pravice, ob opiranju na visoko stopnjo zaupanja, ki mora obstajati med državami članicami v skladu z načelom medsebojnega priznavanja (glej v tem smislu sodbi z dne 26. februarja 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, točki 36 in 37, in z dne 5. aprila 2016, Aranyosi in Căldăraru, C-404/15 in C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, točki 75 in 76).

70 Zato navedeni okvirni sklep v členu 1(2) določa pravilo, v skladu s katerim morajo države članice izvršiti vsak evropski nalog za prijetje na osnovi načela medsebojnega priznavanja in v skladu z določbami tega okvirnega sklepa. Izvršitveni pravosodni organi lahko torej, razen v posebnih okoliščinah, zavrnejo izvršitev takega naloga samo v taksativno naštetih primerih neizvršitve, določenih z Okvirnim sklepom 2002/584, za izvršitev evropskega naloga o prijetju pa se lahko določi le eden od pogojev, ki so v tem okvirnem sklepu izčrpno našteti. Zato je, medtem ko je izvršitev evropskega naloga za prijetje načelo, zavrnitev izvršitve zasnovana kot izjema, ki jo je treba razlagati ozko (sodba z dne 10. avgusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, točka 50 in navedena sodna praksa).

71 Kar natančneje zadeva člen 4a Okvirnega sklepa 2002/584, ki je bil vanj vstavljen s členom 2 Okvirnega sklepa 2009/299, se z njim možnost zavrnitve izvršitve evropskega naloga za prijetje omejuje tako, da natančno in enotno našteva pogoje, pod katerimi se priznanje in izvršitev odločbe, izdane v sojenju, na katerem zadevna oseba ni bila osebno navzoča, ne smeta zavrniti (sodba z dne 10. avgusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, točka 53 in navedena sodna praksa).

72 Na podlagi te določbe mora izvršitveni pravosodni organ evropski nalog za prijetje izvršiti, čeprav zadevna oseba ni bila navzoča na sojenju, ki se je zaključilo z odločbo, če se ugotovi obstoj ene od okoliščin iz odstavka 1(a), (b), (c) ali (d) te odločbe (sodba z dne 10. avgusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, točka 55).

73 Tako je navedena določba namenjena izboljšanju pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah z uskladitvijo pogojev za izvršitev evropskih nalogov za prijetje, izdanih za izvršitev odločb, sprejetih v odsotnosti, kar lahko olajša medsebojno priznavanje sodnih odločb med državami članicami. S to določbo se hkrati krepijo procesne pravice oseb, zoper katere poteka kazenski postopek, tako da se jim zagotavlja visoka raven varstva s celovitim spoštovanjem njihove pravice do obrambe, ki izhaja iz pravice do poštenega sojenja, kot je zlasti določena v členu 6 EKČP (glej v tem smislu sodbi z dne 26. februarja 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, točka 51, in z dne 10. avgusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, točke od 58 do 60).

74 Zato Sodišče pazi na to, da se člen 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584 razlaga in uporablja skladno z zahtevami tega člena 6 EKČP in z njim povezane sodne prakse Evropskega sodišča za človekove pravice (glej v tem smislu sodbi z dne 10. avgusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, točke od 78 do 80, in z dne 10. avgusta 2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, točke od 87 do 89).

75 Vendar, čeprav je pravnomočna sodna odločba o obsodbi zadevne osebe, vključno z odločbo, s katero se določi zaporna kazen, ki jo je treba prestati, v celoti zajeta z navedenim členom 6 EKČP, pa iz sodne prakse Evropskega sodišča za človekove pravice izhaja, da se ta določba ne uporabi za vprašanja v zvezi z načini izvršitve ali uporabe te zaporne kazni (glej v tem smislu sodbe ESČP z dne 3. aprila 2012, Boulois proti Luksemburgu, CE:ECHR:2012:0403JUD003757504, točka 87; z dne 25. novembra 2014, Vasilescu proti Belgiji, CE:ECHR:2014:1125JUD006468212, točka 121, in z dne 2. junija 2015, Pacula proti Belgiji CE:ECHR:2015:0602DEC006849512, točka 47).

76 Drugače je samo, če je po odločbi, s katero je bilo odločeno o krivdi zadevne osebe in je bila zadnjenavedeni izrečena zaporna kazen, sprejeta nova sodna odločba, ki spreminja bodisi naravo bodisi obseg predhodno izrečene kazni, za kar gre, kadar je zaporna kazen nadomeščena z ukrepom izgona (ESČP, 15. december 2009, Gurguchiani proti Španiji, CE:ECHR:2009:1215JUD001601206, točke 40, 47 in 48), ali kadar se predhodno odrejeno trajanje odvzema prostosti podaljša (ESČP, 9. oktober 2003, Ezeh in Connors proti Združenemu kraljestvu, CE:ECHR:2003:1009JUD003966598).

77 Ob upoštevanju zgornjih elementov je torej treba ugotoviti, da za potrebe člena 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584 pojem „odločba“, ki je vsebovan v njem, ne zajema odločbe v zvezi z izvršitvijo ali uporabo predhodno izrečene zaporne kazni, razen če je cilj ali učinek te odločbe, da se spremenita bodisi narava bodisi obseg navedene kazni in je imel organ, ki jo je izdal, glede tega polje proste presoje (glej v tem smislu sodbi z dne 10. avgusta 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, točke od 78 do 80, in z dne 10. avgusta 2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, točke 85, 90 in 96).

78 Kar natančneje zadeva odločbe o preklicu pogojne odložitve izvršitve predhodno izrečenih zapornih kazni, kakršni sta ti iz postopka v glavni stvari, iz spisa, s katerim Sodišče razpolaga, izhaja, da v obravnavani zadevi zadnjenavedeni odločbi nista vplivali niti na naravo niti na obseg zapornih kazni, naloženih s predhodnima sodbama o pravnomočni obsodbi zadevne osebe, ki pomenita podlago evropskega naloga za prijetje, za izvršitev katerega so nemški organi zaprosili Nizozemsko.

79 Cilj postopkov, po katerih sta bili izdani navedeni odločbi o preklicu, namreč ni bil ponovno vsebinsko preizkusiti zadev, ampak sta se nanašala zgolj na posledice, ki jih je bilo treba z vidika uporabe prvotno naloženih kazni, katerih izvršitev je bila nato delno odložena ob spoštovanju določenih pogojev, določiti za okoliščino, da obsojena oseba med preizkusno dobo navedenih pogojev ni spoštovala.

80 V tem okviru je moralo na podlagi upoštevne nacionalne ureditve pristojno sodišče ugotoviti zgolj, ali je bilo zaradi te okoliščine upravičeno, da obsojena oseba dejansko delno ali v celoti prestane zaporni kazni, ki sta bili prvotno določeni in glede katerih je bila nato za njun del odrejena pogojna odložitev izvršitve. Kot je generalni pravobranilec navedel v točki 71 sklepnih predlogov, je zadevno sodišče glede tega sicer imelo polje proste presoje, vendar se to polje proste presoje ni nanašalo na raven ali naravo kazni, ki sta bili naloženi zadevni osebi, ampak zgolj na vprašanje, ali je bilo treba pogojni odložitvi izvršitev preklicati ali ju je bilo mogoče ohraniti, po potrebi z določitvijo dodatnih pogojev.

81 Tako je edini učinek odločb o preklicu pogojne odložitve izvršitve, kakršni sta ti iz postopka v glavni stvari, ta, da mora zadevna oseba kvečjemu prestati preostanek kazni, kakor ji je bila prvotno naložena. Če je, kot v zadevi v glavni stvari, pogojna izvršitev preklicana v celoti, ima obsodba znova vse učinke, določitev obsega kazni, ki jo je še treba izvršiti, pa je povsem aritmetična operacija, tako da se število dni, že preživetih v zaporu, preprosto odšteje od celotne kazni, ki je bila izrečena s pravnomočno obsodilno sodbo.

82 V teh okoliščinah in glede na to, kar je bilo navedeno v točki 77 te sodbe, odločbe o preklicu pogojne odložitve izvršitve, kakršni sta ti iz postopka v glavni stvari, niso zajete s členom 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584, saj s temi odločbami kazni, izrečene z odločbami o obsodbi, ki so postale pravnomočne, ostanejo nespremenjene tako glede narave kot glede ravni.

83 Čeprav ni sporno, da ukrep preklica pogojne odložitve izvršitve lahko vpliva na položaj zadevne osebe, bi se zadnjenavedena morala zavedati posledic, ki jih lahko ima kršitev pogojev, od spoštovanja katerih je odvisna ta pogojna odložitev izvršitve.

84 Poleg tega je v obravnavani zadevi prav dejstvo, da je zadevna oseba zapustila nemško ozemlje, s čimer je kršila pogoj, od spoštovanja katerega je bila odreditev pogojne odložitve izvršitve izrecno odvisna, povzročilo, da ji nemški organi niso mogli osebno vročiti informacije o začetku postopkov za morebiten preklic predhodno odrejenih pogojnih odložitev izvršitve in torej o tem, da sta bili v njeni nenavzočnosti sprejeti odločbi o preklicu iz postopka v glavni stvari.

85 Vendar tudi če – kot je to v zadevi iz postopka v glavni stvari – je bila zoper obsojeno osebo izdana odločba o preklicu pogojne odložitve izvršitve kazni, ki je bila sprejeta v postopku, v katerem ta oseba ni bila navzoča, navedena oseba ni brez vsakršnih pravic, ker, kot izhaja iz upoštevne nacionalne ureditve, ima zlasti možnost, da jo *a posteriori* zasliši sodnik, in ker mora zadnjenavedeni odločiti, ali je glede na to zaslišanje potrebno, da se odločba o preklicu pogojne odložitve izvršitve kazni spremeni.

86 Vsekakor je v okviru člena 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584 tisto merilo, ki je upoštevno in ga je mogoče enotno uporabiti, merilo na podlagi narave „odločbe“, ki je tam navedena, kot je razvidno iz točk od 75 do 77 te sodbe.

87 Poleg tega in kot je bilo že navedeno v točki 70 te sodbe, bi lahko razlaga pojma „odločba“ v smislu člena 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584, ki bi bila širša od tiste iz točke 77 te sodbe, ogrozila učinkovitost mehanizma evropskega naloga za prijetje.

88 Dodati je treba še, da razlaga, ki jo je Sodišče podalo v navedeni točki 77, pomeni zgolj, da odločba, ki se nanaša samo na izvršitev ali uporabo zaporne kazni, pravnomočno naložene v kazenskem postopku, in ki ne vpliva niti na ugotovitev krivde niti na naravo ali raven te kazni, ne spada na področje uporabe člena 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584, tako da nenavzočnost zadevne osebe v postopku, na podlagi katerega je bila izdana ta odločba, ne more pomeniti veljavnega razloga za zavrnitev izvršitve evropskega naloga za prijetje.

89 Ta razlaga pa – kot je generalni pravobranilec navedel v točkah 76 in 77 sklepnih predlogov in kot poleg tega izrecno izhaja iz člena 1(2) Okvirnega sklepa 2009/299 – nikakor ne pomeni, da za države članice ne velja obveznost spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel, vsebovanih v členu 6 PEU, vključno s pravico oseb, zoper katere poteka kazenski postopek, do obrambe, ali pravice zahtevati, da njihovi pravosodni organi spoštujejo navedene pravice in načela.

90 Ta obveznost zagotavlja prav visoko stopnjo zaupanja, ki mora obstajati med državami članicami, in torej načelo medsebojnega priznavanja, na katerem temelji mehanizem evropskega naloga za prijetje. Navedeno načelo namreč temelji na vzajemnem zaupanju med državami članicami glede tega, da lahko njihovi pravni redi zagotavljajo enakovredno in učinkovito varstvo temeljnih pravic, priznanih na ravni Unije (glej v tem smislu sodbi z dne 30. maja 2013, F., C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, točki 49 in 50, in z dne 5. aprila 2016, Aranyosi in Căldăraru, C-404/15 in C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, točki 77 in 78).

91 V tem okviru in za zagotovitev učinkovitega pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah morajo odreditveni in izvršitveni pravosodni organi v celoti uporabljati instrumente, ki so določeni zlasti v členu 8(1) in v členu 15 Okvirnega sklepa 2002/584, tako da spodbujajo medsebojno zaupanje na podlagi tega sodelovanja.

92 Glede na vse zgornje preudarke je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba, če je bila zadevna oseba osebno navzoča na sojenju, po katerem je bila izdana sodna odločba, s katero je bila pravnomočno spoznana za krivo storitve kaznivega dejanja in ji je bila zato izrečena prostostna kazen, katere izvršitev je bila pozneje pod nekaterimi pogoji delno odložena, pojem „sojenje, ki se je zaključilo z odločbo“ v smislu člena 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584 razlagati tako, da ne zajema poznejšega postopka o preklicu te pogojne odložitve izvršitve kazni zaradi kršitev navedenih pogojev med preizkusno dobo, če se z odločbo o preklicu, sprejeto v tem postopku, ne spreminjata niti narava niti raven prvotno izrečene kazni.

Stroški

93 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (peti senat) razsodilo:

Če je bila zadevna oseba osebno navzoča na sojenju, po katerem je bila izdana sodna odločba, s katero je bila pravnomočno spoznana za krivo storitve kaznivega dejanja in ji je bila zato izrečena prostostna kazen, katere izvršitev je bila pozneje pod nekaterimi pogoji delno odložena, je treba pojem „sojenje, ki se je zaključilo z odločbo“ v smislu člena 4a(1) Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami, kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009, razlagati tako, da ne zajema poznejšega postopka o preklicu te pogojne odložitve izvršitve kazni zaradi kršitev navedenih pogojev med preizkusno dobo, če se z odločbo o preklicu, sprejeto v tem postopku, ne spreminjata niti narava niti raven prvotno izrečene kazni.

Podpisi